

TÝDEN NA ULICI

I.

Víte, madam, jsou to chvíle k neusnění, čas posbírat
strážné anděly a vysadit je vprostřed šílenství
z neprůstřelných slov,

ne, teď se vám nic nezdá, jsou tři ráno, na oko tichá
klidná neděle, ale vizte, že po střeše Letohrádku
sjíždí okřídlená hvězda a Bílá Hora vrací tramvaj,
ve které hrubě zebe.

II.

Neskutečnou něhou vašich rtů brání se město
zlomocnostem a vůně těch rtů jak loďka na
stojatých vodách ze sladkých dřev svázána,
omamná a intimní,

bezbřehost pokoje přestává být fiktivní, moje paní,
zdržuji vás na klíně a přehlížím jak kámen a jste
taková? Taková neuražená mými pokusy rozkopat
mrakům stoj spatný,

abyste navěky vejít mohla do žluta vycházejícího
a byla tam krutá, než vaše tušené boky vykrojí
bolest z mých ramen.

III.

Jste bohyně zmaru v nehybnosti, saň z visutých
zahrad hříchu, jejíž lovná tvář z úpatí Petřína se
spouští, desatero napíná a vaše vstřícná šíje žhne
pochodní vteřinových popravišť,

jste květina stahující hrdlo muži, toužíc po lopatách
sluncí z jeho pohledů a loknách vlhkosti z jeho úst,

někdy jste růží z papíru, jindy rozáriem nasáklým
do každého póru v kůži.

IV.

Verše nepředpokládám, zato mlhu nabouchanou do
adidasek ranních messengerů, první vystřelené
sliny na chodníku a na deset prstů Perštyňa
vykopaného před kasino, protože vsadil na světlo
boží a ono mu to zase vyšlo, mínus to boží, to mu
krađu,

kdyby čirou náhodou v hlíně hluboko pod dlažbou
roztřeskly zas louky a na nich třeba kopretiny a ten
kravál všude kolem do sebe se zhroutil v hluboký
tón violy

nebo chcete-li memento vivere přepísané na rtěnky
zdejších singles, co zdrhly z transportů měkkých
lásek a tvrdých odcizení na tramvajovou zastávku,
aby se se sluchátky na uších v intervalu mezi jednou
a druhou sedmnáctkou sladily s tepem srdce
Evropy,

aby se od svého města dočkaly arytmie, která
zbytky špinavého sněhu pod jejich nohama
updatuje na maximální hedvábí a odstřelí tu
nesmyslnou práci všeho druhu do jediného druhu
veškeré práce s nimi,

i když je to o zdraví, tolik milovat, v takové zimě.

V.

A co pěšák z mostu Legií, to tah královny s nízkým
mračením, zve na červánkový koláč ve vodě
máčený.

Vyšachovat ji nelze. Byl bych ovšem raději, kdyby
pivo pršelo, k němu zavináč.

VI.

Zrukulíbals břízy, kolemjdoucí podzime, a lezavo
výsklo nad baštou prostoru, ta ulice je slepá, občas
někdo, ale očima se míváme, a snad i nemá, neboť
každý pozdrav mlha stopí pod čáru ponoru.

Trčí tu déšť. Rezavé pletivo strhlo mu opary
a stvoly kopřiv pletou se do cesty krvi, než vpije se
do škváry. Vzduch přibližuje dříví ze zavřené
zahradní siesty.

Zůstalo tu něco, z čeho se dá žít? Nějaký chleba se
solí?

Tělo strachem vibruje, zato hlava chce se z hladu
rvát za ulici Bratří Mašínů, tady, někde, kdekoli.

VII.

Mám před sebou zeď, artefakt svých minulých
příběhů, ale s každým dalším taktem
z Braniborských koncertů nabírám jistotu, že ta
story pořád trvá,

žehnám tedy hudbě, nechť vysadí záhon omamných
fontán, abych byl vzhůru unášen, a přitom poután
do slastných póz, z nichž jedno po druhém
odkvétají má unavená těla s čerstvým cejchem
umučena a žehnám té hudbě a křičím na celý sál, že
přesně vím, kde by skončit měla –

tam, kde jsem tě prvně uviděl,

dívku bez čepce, jež tenkrát strnula v ukojeném
davu tekoucím skrze hradby zpátky do paláců
a zahrad, které voněly lehkou hanbou nečesaných
jabloní, kde rána byla jasná, hmyzí, opřená do
fasád, a kde ptáci šněrovali se tak, aby ženy hnali do
parád čistou vodou z čistého nebe –

přesně tam znovu čekám, vedle bedny, kterou pro
mě stloukli, stáčeje zlostnou výheň vyštípaných
pacholků do komické samomluvy, že mě určitě ještě
navštíví Naděje, kterou si nenechám ujít, ač mrzák
na ruce, nohy i ústa, jimiž noc brzy se vplazí obtočit
mi srdce,

a cítím stín, co není stínem, o kterém vždycky víš –

a poznávám vějíř rudolfínských leporel, bohatě
vyšívány kroky krásných srn, aby nachladil
vyplazené knoty přílivu, do něhož ruce zanořit
mám a klín přivzlykat,

a cítím stín, co není stínem, protože přichází sám –

a není to ani skryš, jen zrádná hlubina šepotů, jezero
modroočí tvého, jímž brodí se černí kněží, a kalí
vodu mých básní a jen naznač, kdeže plakat budeš,
tvrdě poklidím a zezadu zajistím prudké gerbery,

když to, co stínem není, se přesto v temné mění

a kameny k řece stávají se bludnými, když den se
tak rychle a neúprosně krátí, pojď, má milá, pojď
a dotkni se mě, než se má hrud' provalí kyselým
výdechem země,

z níž jednou vyrostе nespočet ulic, domů a zdí
města, které mi tě chvíli nevrátí.